

Tajná nauka

Strofy z tajné Knihy Dzyan

Helena Petrovna Blavatská

Žádné náboženství není hodnotnější než Pravda.

I. – Kosmogenezé

London
The Theosophical Publishnig Company, ltd.
7, Duke Street, Adelphi, W.C.

WILLIAM Q. JUDGE,
117, Nassau Street, New York.

The Manager Of The Theosophist,
Adyar, Madras.

1888.

Překlad © Zuzana Antares 2010 - 2012

Kosmická evoluce

Nebylo ani Prázdnoty ani čirého Nic; ni jasná obloha
nebyla, ani nebesa široce rozevřená.

Co bylo zahaleno? Co bylo chráněno? Co ukryto?

Byla to nezměrná vodní hlubina?

Smrt zde nebyla – neboť zde nebylo nesmrtelného,
nebylo předělu mezi dnem a nocí;

Pouze Jediné dýchalo v sobě bez dechu,

Nic víc než To zde nebylo.

Tma byla a vše bylo zprvu zahaleno

V hlubokém přítmí – bezsvětelném oceánu –

zárodek, spočívající uvnitř své slupky

propuká, podstata jediná, ze žhoucího vedra.

.

Kdo zná to tajemství? Kdo je vydá?

Odkud, odkud vyplynulo rozličné tvoření?

Sami bohové až později se narodí -

kdo ví, z čeho tolik tvoření vzešlo?

Tak odkud tolik tvoření vzešlo,

zda vůle Onoho tvořila nebo byla němá.

Nejvyšší Zřec, jenž ve vyšších je nebesích,

On to ví – ale co když ani On neví.

Hledící do věčnosti . . .

než základy země byly položeny,

.

Ty jsi. A až pozemní oheň

prolomí své vězení a pohltní stavby...

Ty ztichneš, jako Tys předtím mlčelo

A rozdíl nepoznáš, když čas tu nebude.

O! Nekonečná myšlenko, božská věčnosti."

Kosmická evoluce

v Sedmi strofách Knihy Dzyan

Strofa I.

1. Věčná rodička, zahalená do stále neviditelného šatu, usnula opět na sedm věků.
2. Čas nebyl, neboť ležel spící na nekonečných prsou trvání.
3. Universální mysl nebyla, protože nebylo žádného Ah-hi, který by ji obsahoval.
4. Sedm cest do blaženosti nebylo. Nebylo ani velké příčiny utrpení, protože nebylo nikoho, kdo by ji vytvářel a kdo by jí byl polapen.
5. Jen temnota plnila neohraňované veškerenstvo, a syn nebyl probuzen, aby roztočil kolo existence a započal svoji pouť.
6. Sedm vznešených pánů a sedm pravd zaniklo a vesmír, syn Nutnosti, byl pohroužen v paranišpáně a čekal, až bude vydechnut Tím, co je, a přece není. Nebylo Nic.
7. Příčiny Bytí byly pryč; to viditelné, které bylo, i to neviditelné, které je, spočívalo ve věčném Nebytí – jediném Bytí.
8. Všude se rozprostírala jediná podoba Bytí bez omezení roztažená, nekonečná, věčná a bezpříčinná. Spočívala ve spánku beze snů; a život pulzoval bez uvědomění ve vesmírném Prostoru, vždy přítomném a vnímajícím otevřené oko Dangmy.
9. Ale kde je Dangma, když alája vesmíru bylo v paramartha a velké kolo bylo Anupadakou?

Strofa II.

1. Kde byli stavitelé, zářící synové manvatarického úsvitu? V nepoznatelné temnotě ve své Ah-hi paranišapaně. Ti, kdo tvoří formu z ne-formy a základ světa – Dévímatrí a Svabhavat, odpočívali v blaženosti Ne-bytí.
2. Kde bylo ticho? Kde uši, aby je vnímaly? Ne, nebylo žádné ticho ani zvuk, nic krom ustavičného věčného dechu, jenž sebe sama nepoznává.
3. Ta hodina ještě neudeřila; paprsek světla se ještě nestal Zárodkem; Matripadéma dosud neotěhotněla.
4. Její srdce se dosud neotevřelo vstupujícímu paprsku, který pak klesá jako trojka do čtyřky do lůna Máji.

5. Sedm synů se ještě nezrodilo z přediva světla. Temnota sama byla otcem-matkou, Svabhavat; a Svabhavat byla v temnotě.

6. Ti dva jsou Zárodkem, a Zárodek je jediný. Vesmír byl dosud ukrytý v božské mysli a božské náruči.

Strofa III.

1. Poslední záchvěv sedmé věčnosti zvučí skrze nezměrnost. Matka otěhotní, rozevívá se jako poupě lotosu.

2. Chvění se žene kupředu, dotýkající se svou rychlou perutí celého vesmíru i zárodku, přebývajícího v temnotě. V té temnotě, jejíž dech vanul nad dřímajícími vodami života.

3. Temnota vyzařuje světlo a světlo vyzáří jediný paprsek do mateřské hlubiny. Paprsek prostupuje panenským věčným vejcem, vyvolá jeho chvění a vypouští ne-věčný zárodek, jež se sráží ve Vejce Světa.

4. Tehdy se trojka stává čtyřkou. Zářivá podstata se dělí na sedm částí uvnitř a sedm vně. Světelné vejce, které je samo trojkou, se sráží a zahušťuje uvnitř matky v mléčně bílou sraženinu, v kořen, který vyrůstá z hlubin oceánu života.

5. Kořen zůstává, světlo zůstává, a přece je Oeaohu jediný.

6. Kořen života byl v každé kapce oceánu nesmrtelnosti, a tento oceán vyzařoval světlo, které bylo ohněm a žářem a pohybem. Temnota pominula a víc jí nebylo; zmizela ve své vlastní podstatě, v těle ohně a vody, to jest otce a matky.

7. Hleď, ó učedníku! Zářící dítě dyády, jedinečná třpytivá nádhera: Světelný prostor syna Temného prostoru, jenž se vynořuje z hlubin rozlehlých temných vod. To je Oeaohu mladší. Září na všechny strany jako syn; je oslnivým božským drakem moudrosti. On jediný je čtyřkou a a čtyřka se poddává trojici a tato Jednota vytváří saptu, v níž je sedmice, jež se stává Tridasou (neboli zástupy a spoustami). Pohleď na něj, jak zvedá závoj a rozvíjí ho od východu k západu. Nedovoluje, aby bylo vidět to nahoře a to dole ať je vidět jako velká iluze. To on určuje místa pro zářící, a vyšší mění v bezbřehé moře ohně a v to, co se projeví jako velké vody.

8. Kde je teď zárodek a kde je konec temnotě? Kde je duch plamene, který hoří ve tvé lampě, Ó učedníku? Zárodek se stal jím a je i světlo, zářivým synem temného skrytého otce.

9. Světlo je chladný plamen a plamen je ohněm, a oheň stvořuje horko, které plodí vodu: vodu život ve velké matce.

10. Otec-matka spřádá síť, jejíž horní konec je upevněn k duchu – světlu jednotné temnoty – a dolní ke svému stinnému konci, hmotě. a síť je vesmírem spředeným ze dvou substancí stvořených v Jediné, která je Svabhavat.

11. Šíří se, když na něm spočine dech ohně; smrští se, když se jej dotkne dech matky. Pak se synové rozpadají a rozptylují, aby se na konci velkého dne vrátili

do náruče matky a znovu se s ní sjednotili; a když se ochladí, stává se zase vyzařující a tak se synové se rozpínají a smršťují skrze svá vlastní já a srdce; tak objímají nekonečno.

12. Potom Svabhavat posílá Fohata, aby vytvrdil atomy. každý je částí přediva. Každý z nich odráží O-sobě-existujícího Pána jako zrcadlo a každý z nich se postupně stane světem.

Strofa IV.

1. Slyšte, synové Země, vaše učitele, syny Ohně. Vězte, že zde není prvního ani posledního, neboť vše je jedním: počet, jenž vzešel z neexistence počtu.

2. Vyslechněte si, co jsme my, kdo jsme sestoupili z původních sedmi a kdo jsme zrozeni z prvotního ohně, dozvěděli od svých Otců.

3. Z pronikající záře světla, paprsku věčné temnoty vyrazily do prostoru znovuprobuzené síly; jedna z vejce, šest a pět – dohromady dvakrát sedm. A to jsou podstaty, plameny, elementy, složky, čísla, arúpy, rúpy a síla božského Člověka, suma všeho. A z božského Člověka vyzařují formy, jiskry, posvátná zvířata a poslové svatých Otců svaté čtveřice.

4. Toto jest vojskem Hlasu, božské Matky sedmi. Jiskry těch sedmi jsou podrobenými služebníky prvního, druhého, třetího, čtvrtého, pátého, šestého a sedmého z těch sedmi. Jiskry se nazývají sférami, trojúhelníky, krychlemi, čarami a kresličí vzorů; tak se udržuje věčná nidána – Oeaohu, který jest

5. ...bezbřehou temnotou, nepočitatelnou prázdnotou Ádi-nidány a Svabhavat:
Ádi sanat, číslo, neboť on je jeden.

Hlas Pána Svabhavat, počet, neboť on jest jeden a devět.

Beztvarý čtverec.

A tito tři uzavření v kruhu jsou posvátnou čtveřicí, a těchto deset jest Arúpou vesmíru. Pak přicházejí synové, sedm bojovníků a jeden, který zbyl a jeho dech, který utváří světlo.

6. Potom přichází druhých sedm, kteří jsou lipikové, a jsou stvořeni trojicí. Odmítnutý syn je jeden, slunečních synů je bezpočet.

Strofa V.

1. Prvotních sedm, prvních sedm dechů draka moudrosti tvoří při svém otáčení ze svých svatých vířících dechů ohnivou smršť.

2. Dělalí z ní posla své vůle. Dzyu se stává Fohatem; tento hbitý syn božských synů, jejichž syny jsou lipikové, krouží dokola a plní své poslání. Fohat je oř a myšlenka je jezdec. Jako blesk proniká ohnivými mraky, třemi, pěti a sedmi kroky překračuje sedm sfér nahoře a sedm dole. Pozvedá svůj hlas, přivolává bezpočetné jiskry a spojuje se s nimi.

3. Je jejich vůdčím duchem. Když započne se svým dílem, odděluje jiskry spodního království, které se pak vznášejí a chvějí radostí ve svém zářících příbytcích, a tak vytvářejí zárodky kol. Tato kola rozmisťuje do šesti vesmírných směrů a jedno kolo nechává uprostřed.
4. Fohat načrtává spirálovité linie, aby spojil šest se sedmým – korunou; v každém rohu stojí armáda Synů světla a lipikové stojí uprostřed kruhu. Lipikové říkají: je to dobré, první božský svět je hotov, první je nyní druhý. Pak božské arúpa odráží sebe sama v čája lóce, prvním oděvu anupadáky.
5. Fohat udělá pět kroků a v každém rohu čtverce sestrojí okřídlené kolo pro čtyři svaté a jejich vojska.
6. Lipika vymezí trojúhelník, první jediný, pak krychli, druhou jedinou, pak pentákl ve vejci. Je to prstenec zvaný Neproniknutelný - pro ty, kdo sestupují a vystupují. I pro ty, kdož během kalpy postupují ke dni, jenž je zván Budiž-s-námi. Tak byly vytvořeny rúpa a arúpa: z jednoho světla sedm světel; z každého ze sedmi sedmkrát sedm světel. Kola následují prstenec.

Strofa VI.

1. Mocí Matky Milosrdenství a Poznání – Kwai-jin – trojnásobné Kwai-šai-jin, sídlící v Kwai-jin-tien, Fohat, dech potomstva, syna synů přivolávaných vzhůru z nižšího Abyssu, iluzorní formy Sen-čangu a sedmi elementů:
2. Rychlé a vyzařující tvoří sedm center Lája. Žádné z nich nepřevládne až do velkého dne Budiž-s-námi.
3. Ze sedmi – prvního manifestovaného, ostatních skrytých – jsou dva manifestováno a pět je ukryto; tři manifestování a čtyři ukryti; čtyři vytvoření, tři ukryti; čtyři a jeden tsan zjevení dva a polovina skryti; šest je manifestováno, jeden zůstává stranou. Nakonec se otáčí sedm malých kol, a jedno je příčinou druhého.
4. Fohat je tvoří k obrazu starých kol, umisťuje je v nezničitelných středech. Jak je Fohat tvoří? Sesbírá ohnivý prach, vytvoří ohnivé koule, projde jimi a oběhne je, vloží do nich život a uvede je do pohybu; některé tak, jiné tak. Jsou-li chladné, rozžehne je. Jsou-li suché, zvlhčí je. Jsou-li rozžhavené, ofoukne je a zchladí. Tak koná Fohat od soumraku do soumraku během sedmi věčností.
5. V té čtvrté je synům řečeno, aby vytvořili své obrazy. jedna třetina odmítne, dvě uposlechnou. Kletba je vyřčena; zrodí se ve čtvrté, budou trpět a působ utrpení; to je první válka.
6. Starší kola rotují nahoru a dolů. Matčin výplod vše naplní. Povstanou boje mezi tvořiteli a ničiteli a boje o prostor; sémě vzešlo a bude vzcházet nepřetržitě.
7. Ó učedníku, sám si spočítej, chceš-li vědět trvání malého kola. Čtvrtá loukoť je naše matka. Dosáhni čtvrtého plodu čtvrté cesty poznání, jež vede do nirvány, a pak porozumíš, neboť uvidíš...

Strofa VII.

1. Hleď na počátek cítícího beztvarého života!

Nejprve božská, jednotná forma mateřského ducha; pak spirituální; pak tři z jediného, čtyři z jediného, pět z nějž pochází trojice, pět a sedm. Pak trojnosti a čtvernosti sestupujících; z-mysli-zrození synové prvního Pána; zářících sedm. To jsou oni, kdo jsou ty, já, oni, ó učedníku! Ti, kdo nad tebou bdí, a nad matkou Zemí.

2. Jeden paprsek se rozpadá na mnoho malých. Život předchází formu a přežívá její poslední atom. Skrze bezpočet paprsků prostupuje jeden jediný paprsek života jako nit prochází řadou perel.

3. Když se jedno stane dvěma, trojnost následuje; a trojnost je jedním; a to je naše nit, ó učedníku, srdce lidské rostliny zvané Saptasarma.

4. Je to kořen, který nikdy nezhyne; tento plamen se třemi jazyky, vycházející ze čtyř knotů. Knoty jsou jiskrami, které srší z plamene se třemi jazyky, jenž vzešel ze sedmi, z jejich plamene. Zášlehy a jiskry měsíce odrážené v kypících vlnách všech řek na zemi.

5. Jiskra je spojena s plamenem jemným vláknem Fohatu. Prochází sedmi světy Máji. Když se zastaví v prvním světě, je kovem a kamenem; přechází do druhého a hle! rostlina; rostlina prokrouží sedmi změnami a stane se posvátným zvířetem. Propojením těchto vlastností povstává Manu, myslitel. Kdo jej tvoří? Sedm životů a jeden život. Kdo je dotvoří? Pětinásobný Lha. A kdo zdokonalí nakonec jeho tělo? Ryba, Hřích a sóma...

6. Od prvorozeného se nit mezi tichým strážcem a jeho stínem stává vždy silnější. Ranní červánky se proměnily v polední slávu.

7. Takové je tvé současné kolo, řekl plamen jiskře. Ty jsi mnou, mým obrazem a mým stínem. Oděl jsem se tebou a ty jsi má Vahaná až do dne Budiž-s-námi, kdy se opět staneš mnou a druhými, tebou a mnou. Pak stavitelé, kteří opět oblékli své pravé roucho, sestoupí na zářící zemi a budou vládnout lidem – kteří jsou sebou samými.